

РЕШЕНИЕ

№ 187

гр. София , 09.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 4-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН в публично заседание на единадесети май, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Маргаритка Шербанова

Членове: Александър Желязков
Петър Гунчев

при участието на секретаря Красимира Г. Георгиева
в присъствието на прокурора Веселин Стоянов Стоев (АП-София)
като разгледа докладваното от Петър Гунчев Наказателно дело за възобновяване № 20211000600378 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.424 ал.1 вр.чл.422 ал.1 т.5 от НПК.

Постъпило е от Главния прокурор на Република България искане за възобновяване на съдебното производство по ВНЧХД №147/2020г. на Окръжен съд - Благоевград, за отмяна на постановеното решение №904448/16.12.2020г. и първоинстанционната присъда №820/12.02.2020г. по НЧХД №364/2017г. на Районен съд Разлог и искане да бъде признат К. Г. Л. за невиновен и да бъде оправдан на осн.чл.304 вр.чл.24 ал.1 т.1 от НПТК по обвинението за извършено престъпление по чл.148 ал.2 вр.ал.1 т.3 пр.1 вр.чл.147 ал.1 пр.1 от НК в рамките на фактическите положения по влязлата в сила присъда.

С присъда №820/12.02.2020г. по НЧХД №364/2017г., Районен съд Разлог е признал подс. К. Г. Л. за виновен в това, че в периода 17.06.2016г. – 22.06.2016г., в условията на продължавано престъпление, чрез сигнали, подадени до Министъра на МВР и до Комисията по вътрешна сигурност и обществен ред в Народното събрание, е разгласил позорни обстоятелства срещу А. Г. З., в качеството му на длъжностно лице – *** РУ – Гоце Делчев, поради което и на осн.чл.148 ал.2 вр.ал.1 т.3 пр.1 вр.чл.147 ал.1 пр.1 от НК, при условията на чл.78 а от НК го е освободил от наказателна отговорност и му е наложил административно наказание ГЛОБА в размер на 2000 лева..

Със същата присъда, подс.Л. бил осъден да заплати на частния тъжител А.З. сумата от 4000 лв., представляваща обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди.

С Решение №904448/16.12.2020г. по ВНЧХД №147/2020г. на Окръжен съд Благоевград, след въззивна проверка, инициирана по жалба на подсъдимия, била изменена присъдата на първостепенният съд, като обезщетението по предявения граждански иск е намалено от 4000 на 2000 лева. .

В искането се посочва, че при постановяване на съдебните актове е било допуснато съществено процесуално нарушение на закона по смисъла на чл.348 ал.1 т.1 от НПК, тъй като деянието е несъставомерно от обективна и субективна страна. Излагат се подробни съображения, че деянието не се явява обществено опасно и противоправно, тъй като става въпрос за правомерно упражняване на право на жалба. В искането е направено подробно описание на установената и възприета от съдилищата фактическа обстановка. Посочва се, че съдилищата са приели, че с действията си подс.К.Л. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъпление по чл.148 ал.2 вр.ал.1 т.3 пр.1 вр.чл.147 ал.1 пр.1 от НК, тъй като разгласил позорни обстоятелства за длъжностно лице – полицейски служител А.З..

Според прокуратурата, признавайки подсъдимия за виновен, съдилищата са приложили неправилно закона. В подкрепа на това становище се цитира решението по делото „М. и други срещу България“, практиката на Върховния съд и ВКС по приложението на материалния закон и на ЕСПЧ, който приел, че: ...“твърдения, направени в жалби или показания пред властите не могат да се разглеждат като такова „разгласяване“, тъй като техните автори не възнамеряват да накърнят репутацията на лицата, за които те се отнасят, а да упражнят правото си да подават жалби, да докладват нередности или да търсят помощ от страна на власите. Следователно, подлежи на съмнение дали жалбоподателят е могъл разумно „да предвиди, че чрез своята жалба нарушава чл.147 ал.1 от НК“.

Прокуратурата се позовава и на решението на ЕСПЧ по делото „С. срещу България“, с което било установено нарушение на чл.10 от Конвенцията за защита на правата и основните свободи във връзка с осъждането на С. за клевета след сигнали, подадени от него до компетентните органи, което е от съществено значение не само за наказателното производство, по което жалбоподателят е бил осъден, но и за всички сходни случаи, по които има постановени осъдителни решения от националните съдилища.

Навежда се довод, че възможността в едно демократично общество, управлявано от върховенството на закона, частно лице да докладва твърдяна нередност в поведението на длъжностното лице е призната за едно от предписанията на върховенството на закона и служи за поддържане на доверието в публичната администрация. Това право е заложена като основно

право и в чл.45 от Конституцията на Република България.

Според ЕСПЧ, самият факт, че жалбата до властите е довела до проверка, не може да се разглежда като неправомерно засягане на репутацията на длъжностните лица, защото целта е била да се потвърди или отхвърли твърдението на жалбоподателя. След като жалбата е била подадена до компетентните органи да разгледат същата, то твърденията в жалбата не са направени публично, поради което нейното отрицателно въздействие, ако има такова, върху репутацията на длъжностното лице е било доста ограничено.

Според прокуратурата, престъплението по дефиниция е деяние, което се характеризира със своята противоправност и обществена опасност, а инкриминираното поведение на подсъдимия с постановената осъдителна присъда, не притежавало именно тези основни качества на престъплението. Правомерното упражняване на права, изключвало обществената опасност и противоправността на конкретното деяние. Посочва се, че с Решението, с което Окръжен съд Благоевград е потвърдил присъдата на РС Разлог, е игнорирал приоритетното конституционно гарантирано право на жалба с чл.45 от Конституцията на РБ. Поради тези съображения се прави извод, че приемайки, че подсъдимият с подадената жалба е осъществил състава на престъплението клевета и е признат за виновен, съдилищата са извели неверни правни изводи и са приложили неправилен материалния закон. Допуснатото нарушение на закона според прокуратурата е съществено по смисъла на чл.348 ал.1 т.1 от НПК и е основание по чл.422 ал.1 т.5 от НПК за възобновяване на наказателното дело.

Моли се да бъде възобновено съдебното производство по ВНЧХД №147/2020г. на Окръжен съд - Благоевград, да бъде отменено постановеното решение №904448/16.12.2020г. и първоинстанционната присъда №820/12.02.2020г. по НЧХД №364/2017г. на Районен съд Разлог, като бъде признат К. Г. Л. за невиновен и да бъде оправдан на осн.чл.304 вр.чл.24 ал.1 т.1 от НПК по обвинението за извършено престъпление по чл.148 ал.2 вр.ал.1 т.3 пр.1 вр.чл.147 ал.1 пр.1 от НК в рамките на фактическите положения по влязлата в сила присъда.

В проведеното пред апелативния съд заседание, представителят на Апелативна прокуратура София, предлага да бъде уважено искането на главния прокурор по изложените в него съображения.

Повереникът на частния тъжител А.З., адв. П., оспорва подаденото искане, като счита, че не са налице основания за възобновяването на наказателното производство, инициатирано от нейния доверител. Излага подробни съображения, че от цялостното поведение на подсъдимия Л. се

установява, че същият не е целял да се възползва от правото си да подаде надлежно сигнал, а е целял именно да урони честта и доброто име на частния тъжител. Това е така, тъй като сигналят не е подаден до институциите, в чиито правомощия е неговото разглеждане. Твърди се още, че в разглежданата хипотеза не може да става въпрос за жалба, подадена от добросъвестен гражданин, а от лице, което е уволнено дисциплинарно от системата на МВР и подадена именно срещу лицето, станало причина за неговото уволнение. Поради това повереникът поддържа, че не е налице идентична или сходна фактическа обстановка като тази в цитираните от страна на Главния прокурор решения на ЕСПЧ. Поради това моли искането да бъде оставена без уважение.

В съдебно заседание частният тъжител А.З. поддържа изложеното от своя повереник.

В съдебно заседание пред САС, защитникът на осъденото лице К.Л. - адвокат Х. моли да бъде уважено предложението за възобновяване на воденото срещу доверителя му наказателно производство. Излага съображения, че в рамките на въззивното производство са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, свързани с нередовното призоваване и представляване на Л.. Твърди, че е допуснато и неправилно приложение на материалния закон, доколкото сигналите са подадени до компетентните държавни органи и в тях е поискано извършването на проверка. Прави се искане за възобновяване на производството и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд.

Осъденото лице К.Л. поддържа становището на защитата си. Реализирайки правото си на последна дума, заявява, че иска да се възобнови воденото срещу него наказателно производство.

СОФИЙСКИЯТ АПЕЛАТИВЕН СЪД след като обсъди доводите на страните и извърши проверка за наличие на основанията за възобновяване на делото, намери за установено следното:

С присъда №820/12.02.2020г. по НЧХД №364/2017г., Районен съд Разлог е признал подс.К. Г. Л. за виновен в това, че в периода 17.06.2016г. – 22.06.2016г., в условията на продължавано престъпление, чрез сигнали, подадени до Министъра на ВР и до Комисията по вътрешна сигурност и обществен ред в Народното събрание, е разгласил позорни обстоятелства срещу А. Г. З., в качеството му на длъжностно лице – *** РУ – Гоце Делчев, поради което и на осн.чл.148 ал.2 вр.ал.1 т.3 пр.1 вр.чл.147 ал.1 пр.1 от НК, при условията на чл.78 а от НК го е освободил от наказателна отговорност и му е наложил административно наказание ГЛОБА в размер на 2000 лева..

Със същата присъда, подс.Л. бил осъдена да заплати на частния тъжител А.З. сумата от 4000 лв., представляваща обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди.

С Решение №904448/16.12.2020г. по ВНЧХД №147/2020г. на Окръжен съд Благоевград, след въззивна проверка, инициирана по жалба на подсъдимия, била изменена присъдата на първостепенният съд, като обезщетението по предявения граждански иск е намалено от 4000 на 2000 лева.

От фактическа страна двете съдебни инстанции установили, че през 2015г., частният тъжител З. е бил назначен на длъжността *** РУ – Гоце Делчев. Подсъдимият Л. работел в същото управление, като въз основа на инициирана от частния тъжител проверка за дейността на подсъдимия като *** на участък „Полиция“ ***, същият бил уволнен дисциплинарно от системата на МВР. На 17.06.2016г., Л. подал до Министъра на вътрешните работи „Сигнал за неправомерни и нерегламентирани действия на служител на МВР“. Този сигнал касаел дейността на частния тъжител З. и в него се излагали твърдения, че З. има нерегламентирани контакти с хора от криминалния контингент, че упражнява чадър върху контрабандата с цигари в района, както и че ремонт на къщата му е направен и заплатен от осъждано лице. В сигнала се твърди още, че тъжителят е прикрил подаден сигнал за изнудване и че като *** на Л. го е принуждавал да прикрива неговите действия, както и че е упражнявал тормоз над семейството му. Сигнал с идентично съдържание е подаден на 22.06.2016г. от Л. и до Комисията по вътрешна сигурност и обществен ред към Народното събрание. И двата сигнала са подписани лично от К.Л.. По подадените сигнали е образувана проверка – преписка вх. № 2627/20126г. на РП – Гоце Делчев, като след събиране на доказателства е отказано образуването на наказателно производство. Направен е извод, че не са събрани доказателства в подкрепа на твърденията в двата сигнала, респективно, че няма данни за извършено престъпление от страна на З..

При така описаните факти, съдилищата по същество са приели, че с действията си подс. К.Л. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл.148 ал.2 вр.ал.1, т.3 пр.1 вр.чл.147 ал.1 пр.1 от НК, тъй като е разгласил позорни обстоятелства за длъжностно лице – полицейски служител А.З..

Настоящата съдебна инстанция счита, че признавайки К.Л. за виновен по предявеното му обвинение, Районен съд Разлог и Окръжен съд Благоевград са приложили неправилно закона. Съображения в тази насока се черпят от практиката на Върховния съд и Върховния касационен съд по приложението на материалния закон, както и от практиката на Европейския съд по правата на човека по делото „М. и други срещу България“. Последният е приел, че: ...“твърдения, направени в жалби или показания пред властите, не могат да се разглеждат като такова „разгласяване“, тъй като техните автори не възнамеряват да накърнят репутацията на лицата, за които те се отнасят, а да упражнят правото си да подават жалби, да докладват нередности или да търсят помощ от страна на властите. Следователно, подлежи на

съмнение дали жалбоподателят е могъл разумно „да предвиди, че чрез своята жалба нарушава чл.147 ал.1 от НК“. В тази насока е и делото „С. срещу България“, завършило с осъдително решение, с което било установено нарушение на чл.10 от КЗПЧОС. Жалбоподателят бил осъден за клевета след сигнали, подадени от него до компетентните органи.

Посочено е, че възможността в едно демократично общество, управлявано от върховенството на закона, частно лице да докладва твърдяна нередност в поведението на длъжностното лице е призната за едно от предписанията на върховенството на закона и служи за поддържане на доверието в публичната администрация /Zaharov vs Russia №14881/03, Kazakov vs Russia №1758/02, Siryk vs Ukraine №6428/07/. В Конституцията на Република България, това право е заложено като основно в чл.45. След направен задълбочен анализ, ЕСПЧ приема, че самият факт, че жалбата до властите е довела до проверка, не може да се разглежда като неправомерно засягане на репутацията на длъжностните лица, защото целта е била да се потвърди или отхвърли твърдението на жалбоподателката. А след като жалбата е подадена до компетентните органи да разгледат същата, то твърденията в жалбата не са направени публично, поради което нейното отрицателно въздействие, ако има такова, върху репутацията на длъжностното лице е доста ограничено. Основателно е позоваването на решението на ЕСПЧ по делото „М. и други срещу България“, според което Р. М. е осъдена за деяние, което не представлява престъпление и е понесла наказателна и гражданска отговорност за подаване на жалба срещу длъжностно лице. В Решение №363/01.07.2002г. по н.д. №241/220г. на II НО на ВКС, съдът е посочил, че в една демократична и правова държава всеки има правото, без страх от каквито и да било санкции, публично да изразява своето становище по всякакъв вид въпроси и след като това се извършва при спазване на установени със закони правила, то не може да бъде квалифицирано като престъпление и да ангажира наказателна отговорност на извършителя му. Отново според това решение, българските граждани се ползват със закрилата не само на своята Конституция, но и на ратифицираните международни спогодби и конвенции, гарантиращи правата на човека.

В конкретно разглеждания случай, инкриминираното поведение на подсъдимия Л. не притежава основните качества на престъплението – да е деяние, което се характеризира със своята противоправност и обществена опасност. Няма спор, че правомерното упражняване на права изключва обществената опасност и противоправността на конкретното деяние. Подсъдимият /по воденото частно наказателно дело/ Л. не е излязъл извън границите, възприети от така цитираната практика. Същият не е направил твърденията си публично, а ги е насочил към държавни институции, свързани с дейността на служителите от МВР. Без значение се явява обстоятелството, че не са насочени точни към институцията Инспекторат към МВР, доколкото въз основа на сигналите е образувана проверка, която е разгледала твърденията му. Обстоятелството, че проверката не е потвърдила твърденията

на Л. не може автоматично да доведе до ангажиране на наказателната му отговорност, тъй като това би довело до пресичане на една в принципен план правомерна дейтелност на гражданите да контролират действията на държавните органи и да предизвикват проверки при съмнение в тяхната дейност. Също така, не може да бъде споделено становището на повереника, че доколкото подателят е служител на МВР и сигналът е подаден срещу лицето, инициирало неговото дисциплинарно уволнение, не са валидни постулатите, описани в цитираните решения. Статутът на Л. не го лишава от правото му да подава сигнали срещу други служители в системата, като още веднъж следва да се посочи, че двата сигнала са депозираны до компетентни органи, като не е налице публичност или разпространение на твърденията му извън тях, за да се приеме, че основната му цел е била не реалната проверка на твърденията, а засягане на доброто име на частния тъжител.

Приемайки, че поведението на подсъдимия К.Л. се явява съставомерно и годно да ангажира наказателната му отговорност, инстанциите по същество са направили неверни правни изводи и са приложили неправилно материалния закон. Настоящата съдебна инстанция счита, че допуснатото от съдилищата нарушение на закона е съществено по смисъла на чл.348 ал.1 т.1 от НПК и е основание за възобновяване на наказателното дело на осн.чл.422 ал.1 т.5 от НПК. При така изложените съображения следва да бъде възобновено производството по ВНЧХД №147/2020г. на Окръжен съд – Благоевград и да бъде отменено постановеното решение №904448/16.12.2020г., както и първоинстанционната присъда №820/12.02.2020г., постановена по НЧХД №364/2017г. на Районен съд Разлог и да бъде признат К. Г. Л. за невиновен, като на осн.чл.304 от НПК вр.чл.24 ал.1 т.1 от НПК да бъде оправдан по обвинението за извършено престъпление по чл.148 ал.2 вр.ал.1, т.3 пр.1 вр.чл.147 ал.1 пр.1 от НК, в рамките на фактическите положения по влязлата в сила присъда.

Тъй като няма извършено престъпление, не е осъществена клевета, то като закономерна последица следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан предявеният граждански иск за претърпени неимуществени вреди от частния тъжител А. Г. З..

Воден от гореизложеното и на осн.чл.422 ал.1 т.5 вр.чл.425 ал.1 т.2 от НПК, Софийски Апелативен Съд

РЕШИ:

ВЪЗОБНОВЯВА производството по ВНЧХД №147/2020г. на Окръжен съд – Благоевград, като **ОТМЕНЯ** постановеното по него Решение №904448/16.12.2020г.

ОТМЕНЯ присъда №820/12.02.2020г., постановена по НЧХД №364/2017г. на Районен съд Разлог и признава подсъдимия К. Г. Л., роден на ***Г. в гр.***, живущ в с. ***, общ. ***, ул.“****“ № 4 българин, български гражданин, разведен, неосъждан, с ЕГН ***** за **НЕВИНОВЕН** в това, периода 17.06.2016г. – 22.06.2016г., в условията на продължавано престъпление, чрез сигнали, подадени до Министъра на МВР и до Комисията по вътрешна сигурност и обществен ред в Народното събрание, е разгласил позорни обстоятелства срещу А. Г. З., в качеството му на длъжностно лице – *** РУ – Гоце Делчев, поради което и на осн.чл.304 от НПК го **ОПРАВДАВА** по повдигнатото обвинение да е извършил престъпление по чл.148 ал.2 вр.ал.1 т.3 пр.1 вр.чл.147 ал.1 пр.1 от НК.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен и недоказан предявеният граждански иск за претърпени неимуществени вреди от А. Г. З. срещу К. Г. Л. за сумата от 2000 /две хиляди/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____